

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ

КАРИКАТУРИ

КИЇВ. ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»
1990

Вельми поважному
кавалеру * по кавалеру з най-
кращими пошаними
нагородами нашого ¹⁸ ~~автора~~

В. Жуковський

* Валентин
Григорович

Автошарж.

ВАЛЕРІЙ ЗЕЛІНСЬКИЙ

Усі відомі в світі злочини ретельно вивчаються і аналізуються криміналістами. Та було одне викрадення століття, що не потрапило навіть до мілицейської хроніки, хоч наслідки його ще чекають на своїх дослідників. Тридцять три роки тому викрадено випускника архітектурного факультету Київського художнього інституту — Валерія Зелінського. Немає сумніву в тому, що архітектура дуже втратила від того викрадення. Зате викрадач, а ним був журнал «Перець», став щасливим володарем рідкісного таланту.

Свіжий почерк молодого карикатуриста, його оригінальне бачення світу, культура виконання і витончений смак одразу ж забезпечили йому успіх і популярність серед читачів і, що не менш важливо,— повагу колег-художників. А колегами по «Перцю» на той час були видатні майстри української карикатури. І став молодий карикатурист художнім редактором журналу. З того часу «Перець» — постійний лауреат усіх всесоюзних конкурсів на краще художнє оформлення сатиричних журналів, а нерідко — й переможець.

Сьогодні заслужений діяч мистецтв УРСР Валерій Зелінський впевнено очолює цех карикатуристів, що гуртуються навколо «Перця», відшукує і виховує тих, хто наважується служити найвередливішій з муз — Сатиричній Графіці. Проте як «граючий тренер» він у своїх карикатурах не перестає нас дивувати майстерністю, неповторністю, молодістю «штриха», дотепністю.

Нещодавно у нас в редакції побував голова асоціації японських карикатуристів професор Ясоу Йоситомі. Десять років тому на міжнародній виставці карикатур він побачив малюнки Валерія Зелінського, і вони йому так сподобалися, що він оце приїхав до «Перця» ближче познайомитися з творчістю художника.

Нашим читачам у цьому плані легше. Їм до «Перця» їхати не обов'язково. Досить погортати цю нову книжку Валерія Зелінського.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

— Ну що, синку, напрацювався інженером?
Тепер знатимеш, як батька не слухати...

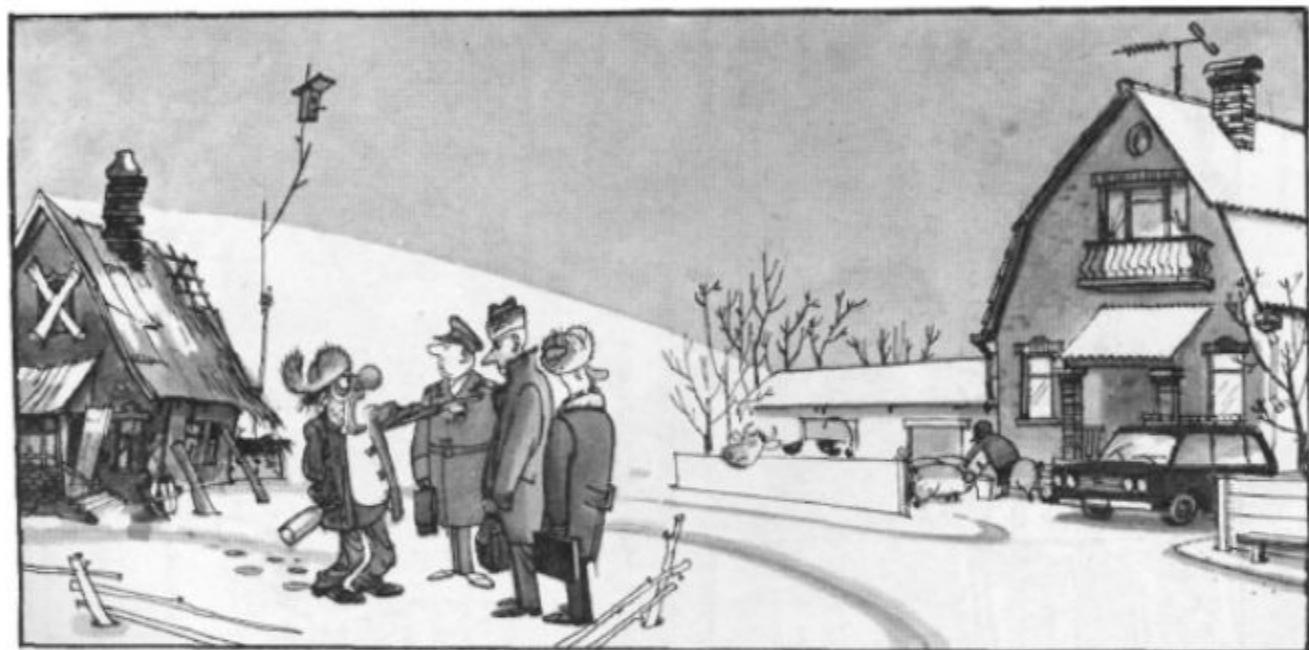

— До нас не можна: тато самогон жене...

- Чому це у вас порожні прилавки?!
- Господи, Іване Івановичу, та хіба ж для вас ми продукти на прилавку тримаємо?

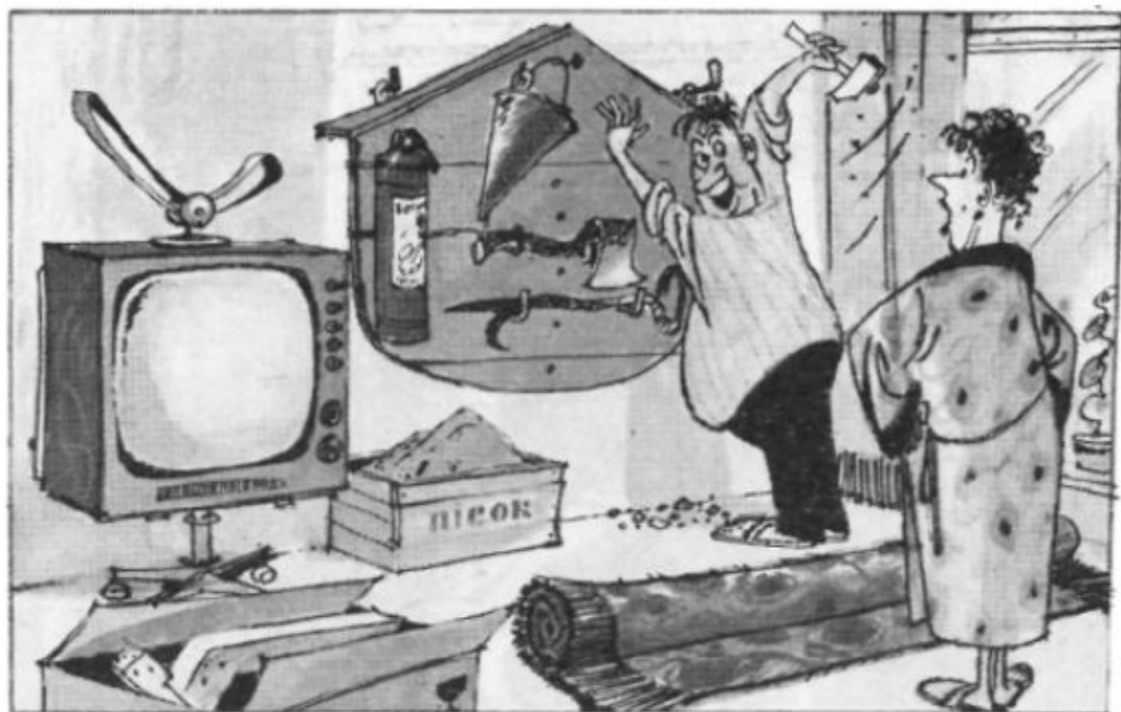
— Вимагаю вивести цього куркуляку на чисту воду!

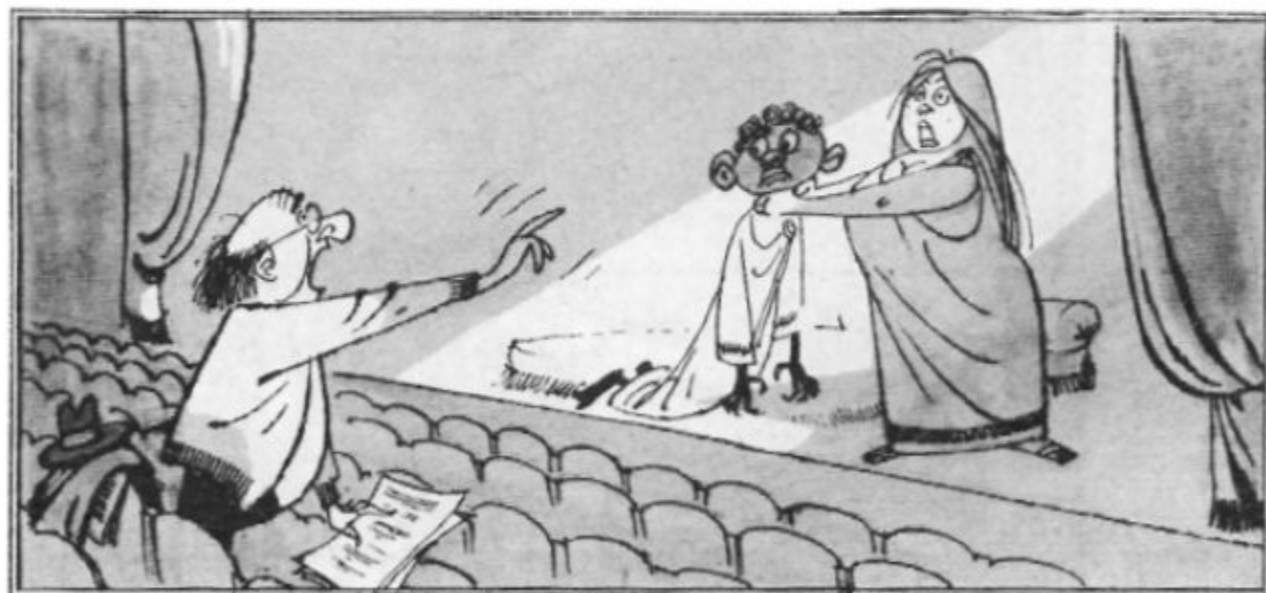
- А пенсія зберігається?!

- Звичайно дорогуvато, але ж повечеряли по-людському..

— Не хвилюйтесь: усе це входить у комплект до вашого телевізора.

— Гей, гей, товариші, без вигадок: ви не у себе вдома!

— Затикай!

— А тобі, Машо, залишаю найдорожче — наших дітей!..

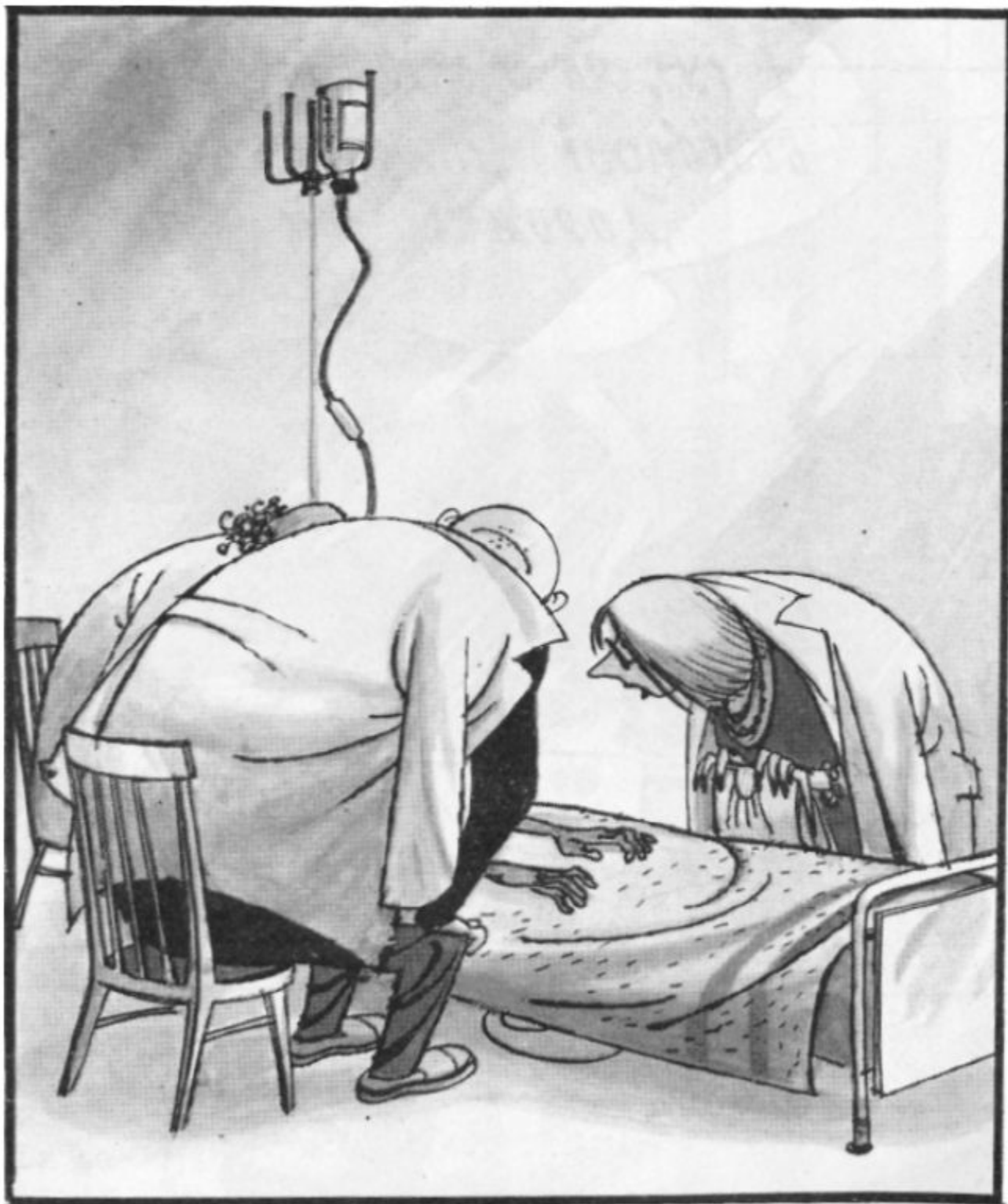
— Не можу в такий час на пенсії сидіти. Маю багатий досвід і можу докласти рук до боротьби з ворогами перебудови...

— Неподобство! Нагородження до ювілеїв відмінили, а йому все ще на кожен день народження нову зірочку чіпляють.

І ТУТ, ЯК У ЖИТТІ:
БЕЗГОЛОВІ ЦІНУЮТЬСЯ
ДОРОЖЧЕ...

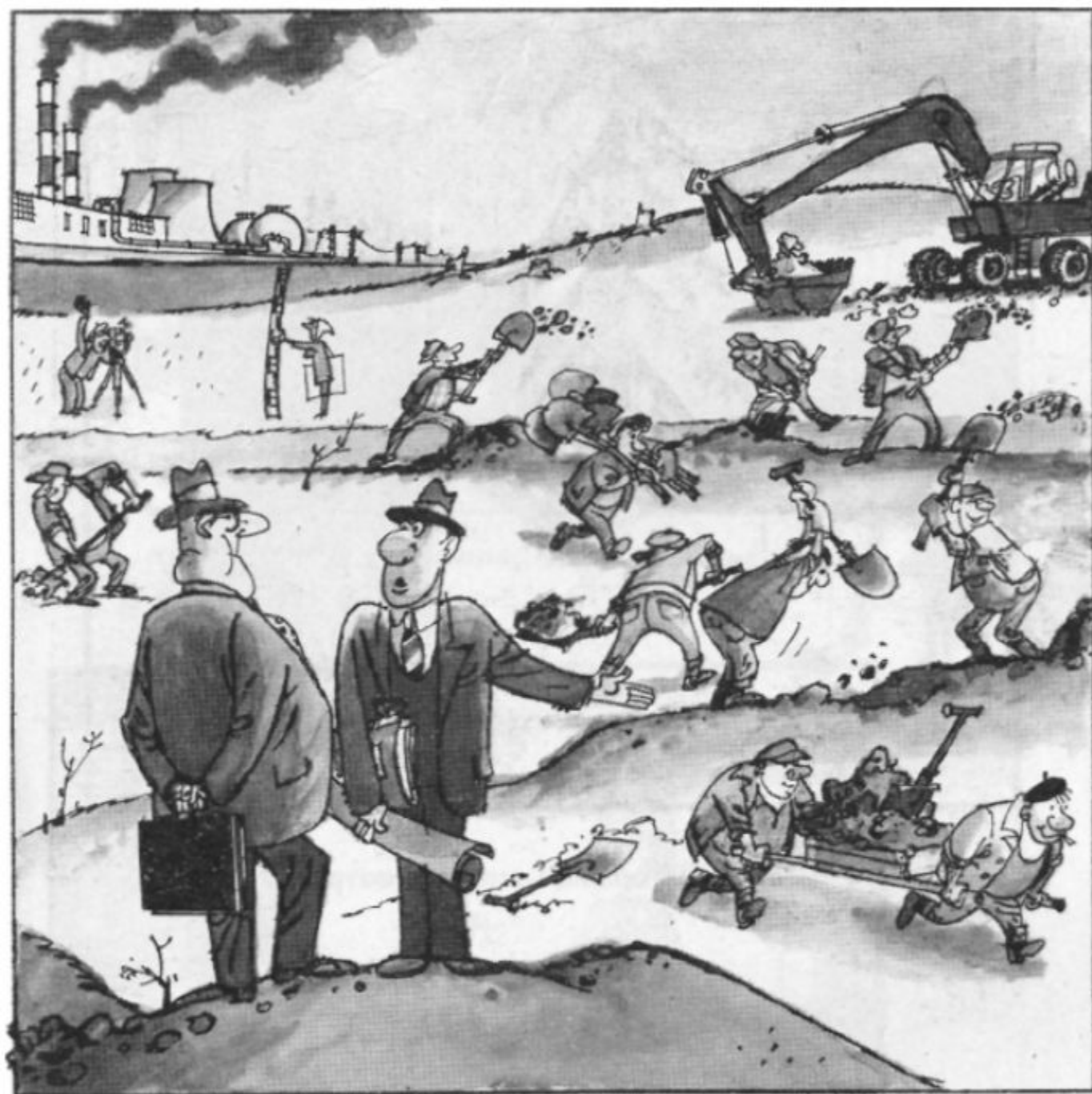
— Матусенько, а книжечку ошадненьку куди заховали?..

— Це все він, це він!! Ми лише виконували його волю!..

— Мені здається, що вже час припинити варварську вирубку лісу...

— Звичайно, екскаватором було б швидше, але ж від нас вимагають ролі людського фактора.

— Багаторазові шприци потрібні?

— Отклятий собащора! Через нього не можемо неньку в богодільню відправити!..

— Ти що ще досі у батьків на шиї сидиш? А я вже давно своїм трудом заробляю.

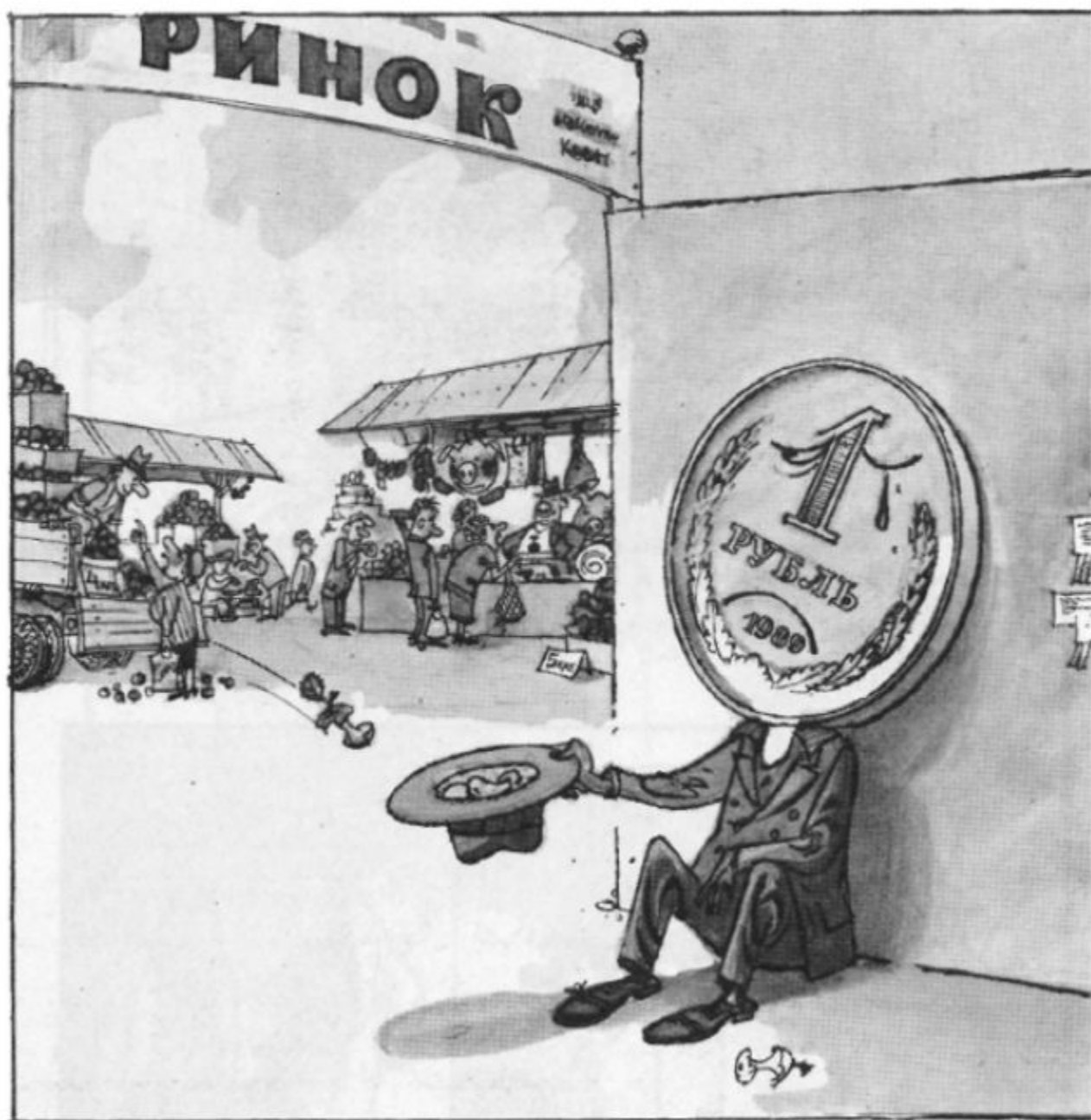

— А ти кажеш — нащадка старим підкинути! Ми так давно у них були, що й адресу забули...

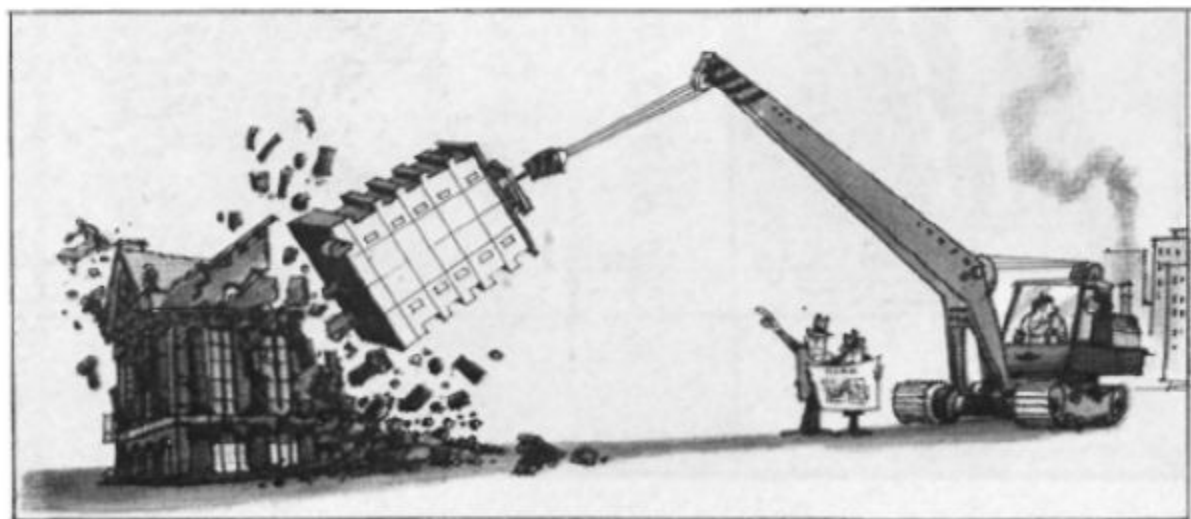

— А ось і Петро знайшовся!..

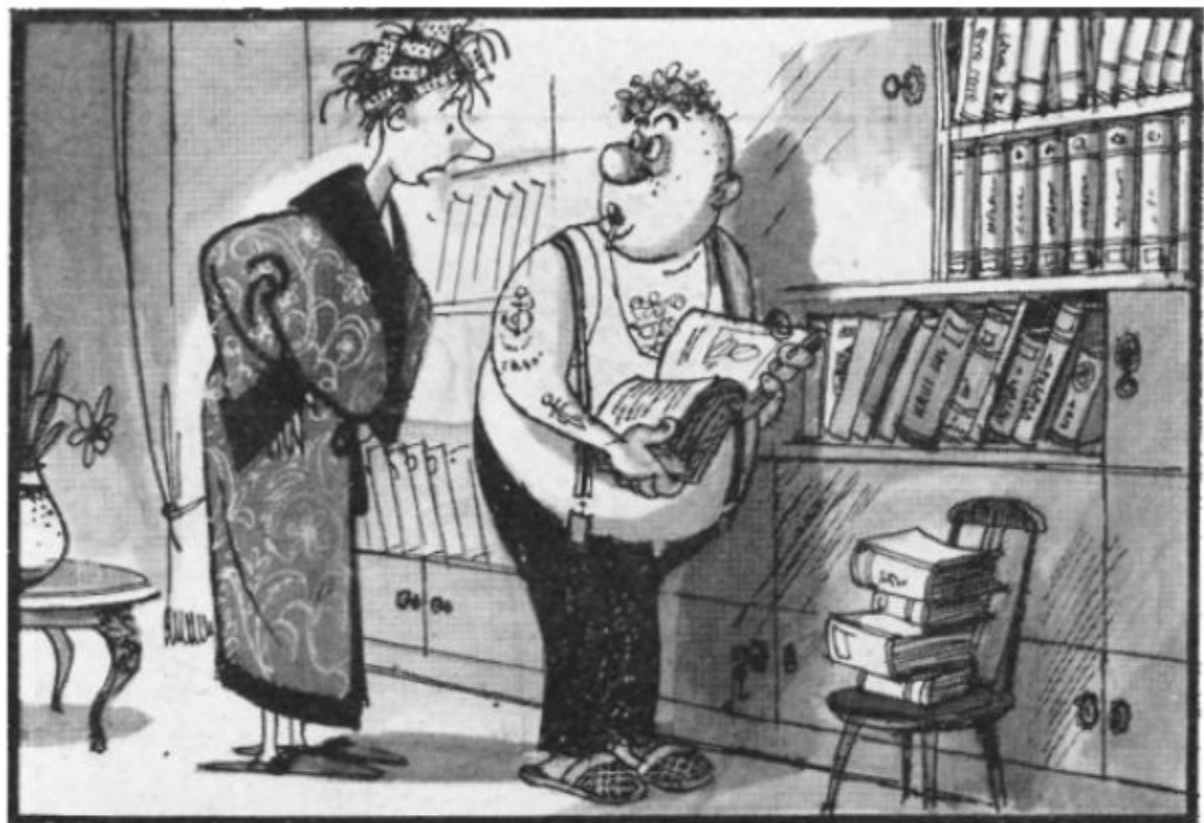

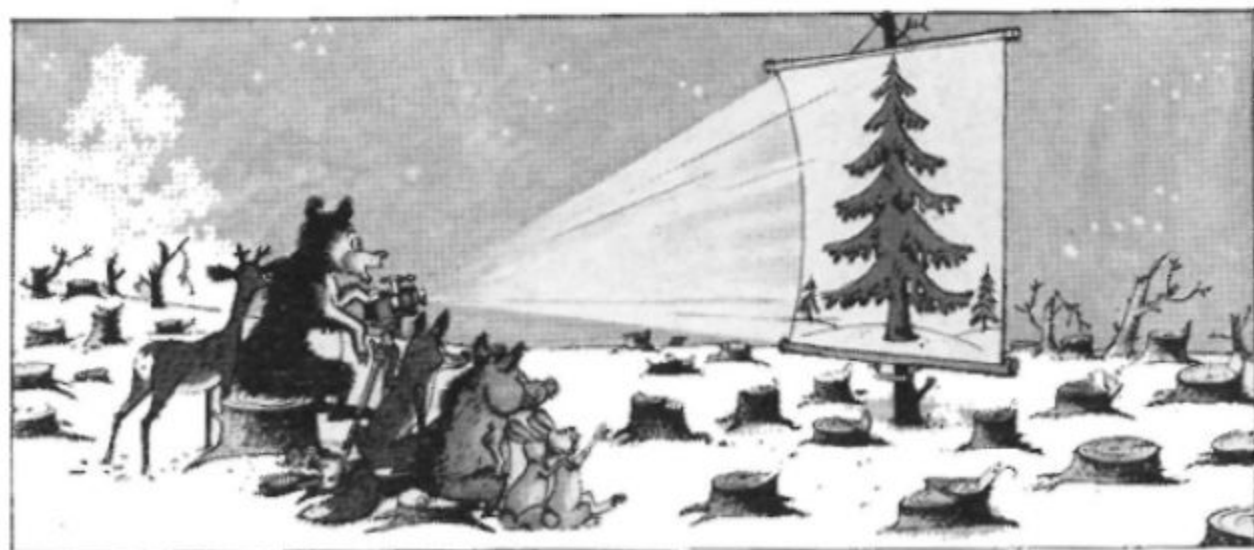
— До речі, де твоя зарплата?

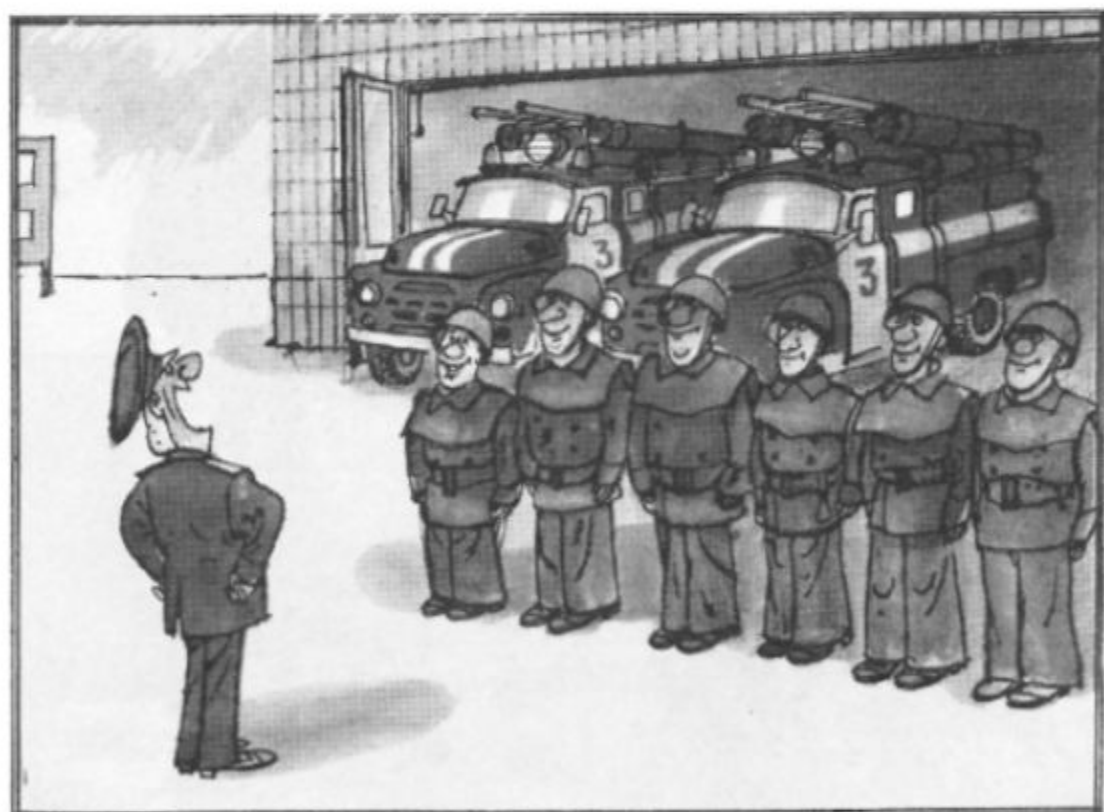

— Звідки у нас ця книжка? Я не бачу тут жодного бібліотечного штампа.

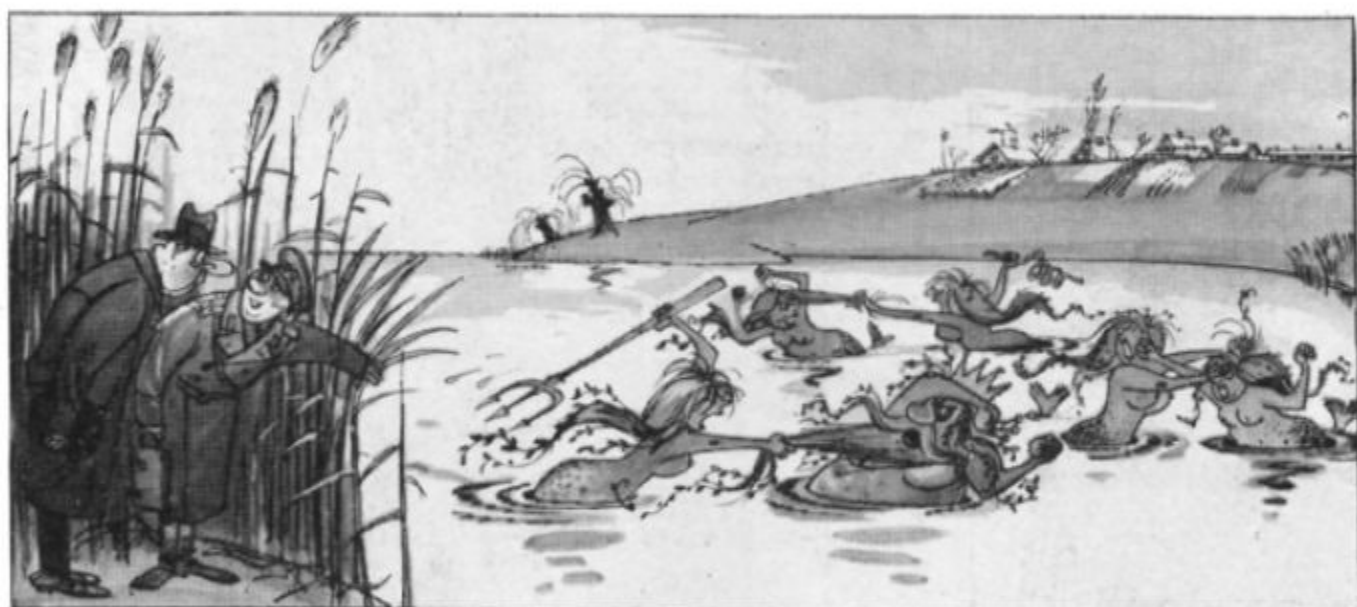
— У нас із одноразовими шприцами ніяких проблем... Сусідня школа налагодила їх виробництво у своїй майстерні.

— Велика радість, колеги: з магазинів зникли сірники.

— Я категорично протестую проти будь-якого спецобслуговування.

— Не варто було б вилити конфісковану брагу у річку.

— Нарешті я дочекалась, що і мене на руках носять.

— У такому темпі йшло будівництво нового приміщення райкому, а тепер чомусь усе затихло...

— Так прийнято ж рішення передати його поліклініці.

ЛОВИСЬ, РИБКО, ВЕЛИКА Й МАЛЕНЬКА!

ЖИВА РИБА

ПРИЙМ ОКЛОПЕДУ

ОНА ОБСЛУЖУЄ АНАБ

ТАМЩО МОВІТЬ КРАМІНЬ?
ОУ МІ ТАМ ЗЕЛІТЬ АНАБ ДІТЬ РЕЗУЛТ...

АНАБ-ОБІД

ТАВАНІТЬ

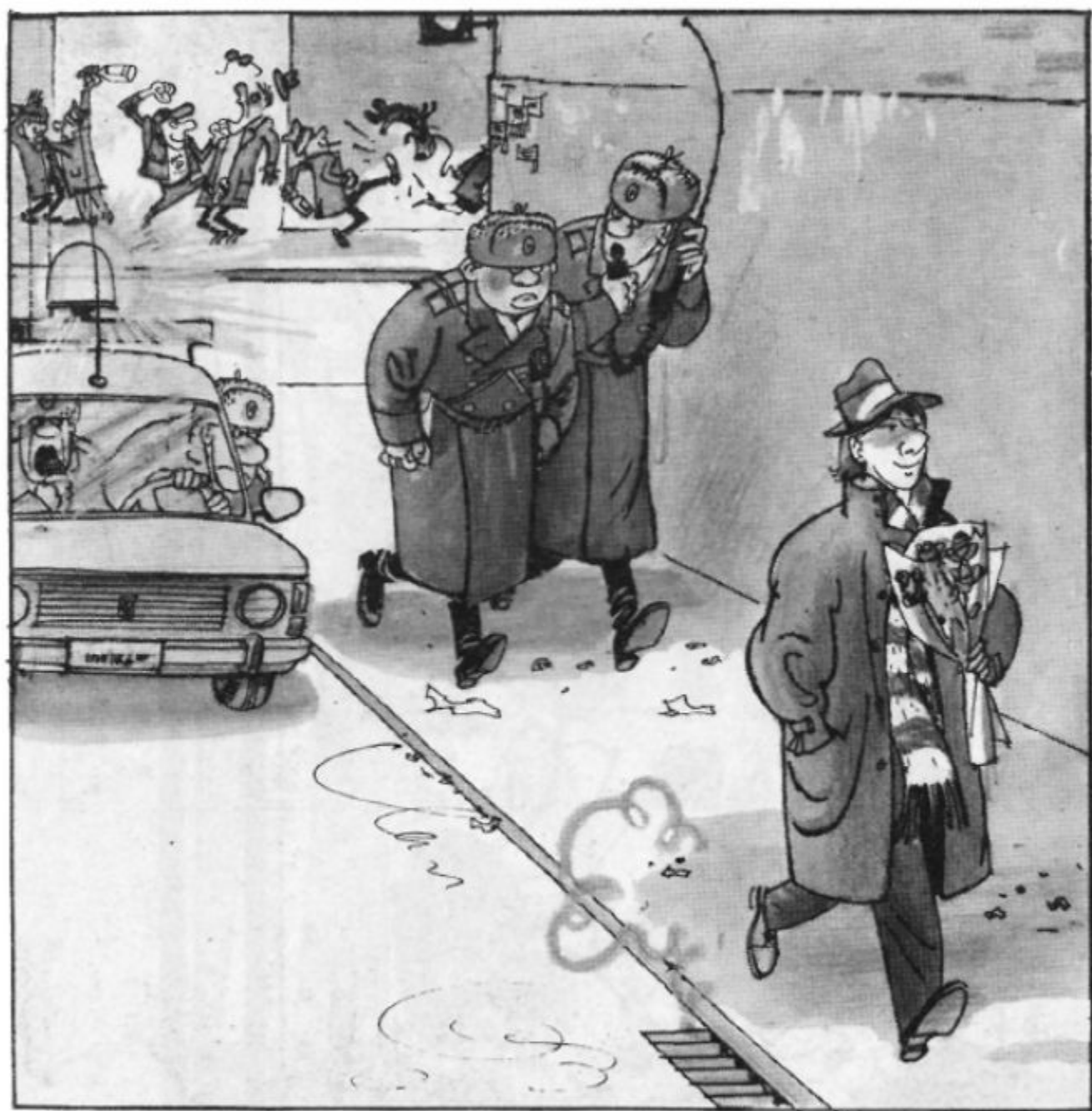
КАЗАВ ЖЕ ЙОНУ:
НЕ ВИКОРИСТОВУЙ
ТРАКТОР ДЛЯ РАБО
ЛОВЛІ!

—Тягніть!

—Регулюйте
ній унос!

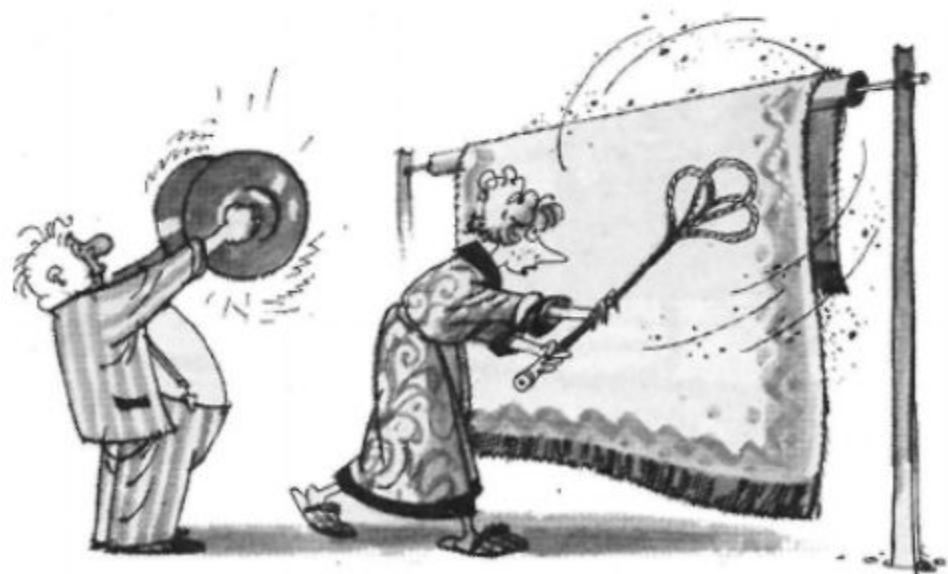
І ДЕ ВСЕ,
ІАКО ТИ ВЛІКАЄШ?

— Ще раз гикне — будемо брати!..

— Вибач, мила, але торт мені трохи не вдав-ся...

— Правду нам у школі казали, що картоплю до Європи завезли пірати.

— Не підвищили?! Нічого, якось на хабарах проживемо!

— Допоможіть, панове, хто чим може!

Він ввійшов мене,
які, жодних та стон-
лихих операцій!

Це мене так
швидко роз-
магнали...

РОБОТИ ТА ЇХ КЛОПОТИ

Бери, не сумнівайся,
безлих - держак іє
каси жели!

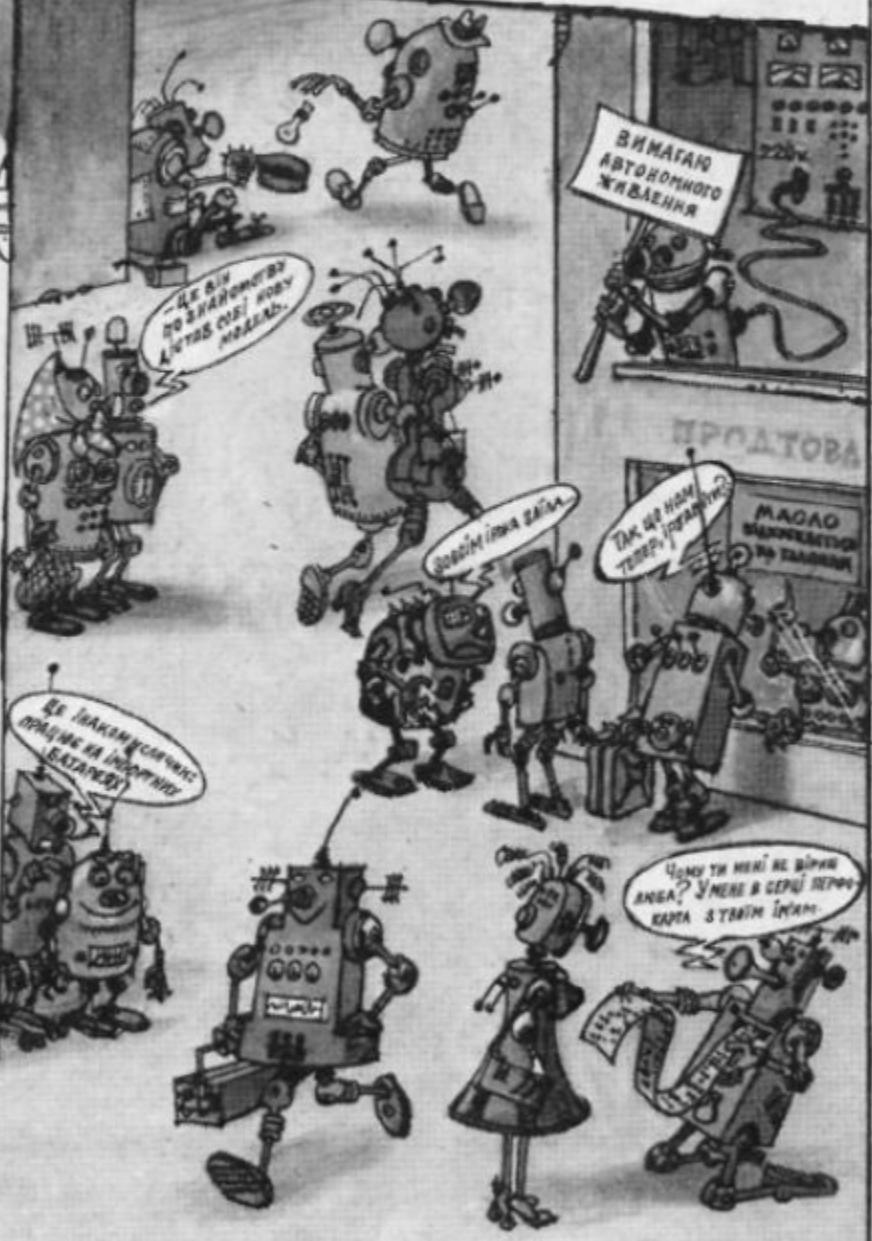

Два знамениті...
правими! У якого впа-
ривали в це кинуть усього
показани.

БУДИНОК
ПРИСТАРІАНХ

Пустіть
кажуть, що я
морально
застарів!

ВИМАГАЮ
АВТОНОМНОГО
ЖИВЛЕННЯ

Де він
по владному
критерію нову
модель!

Сором'яна діла!

Так що нам
тепер, громадяни!

Як інакше можна
продати на історичні
батареї!

Чому ти ніколи не вірив
в бога? У мене в серці перо-
капа з твоїм ім'ям!

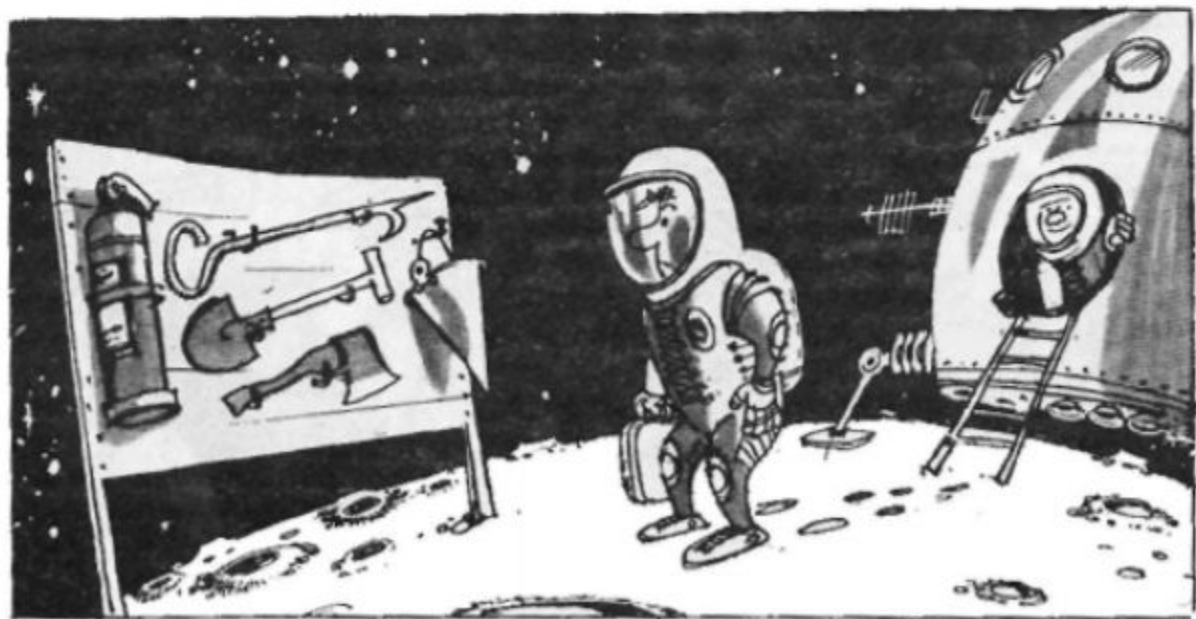
- А де ж ваші хворі?
- Не дочекалися... Надто вже довго вам виїзну візу оформляли.

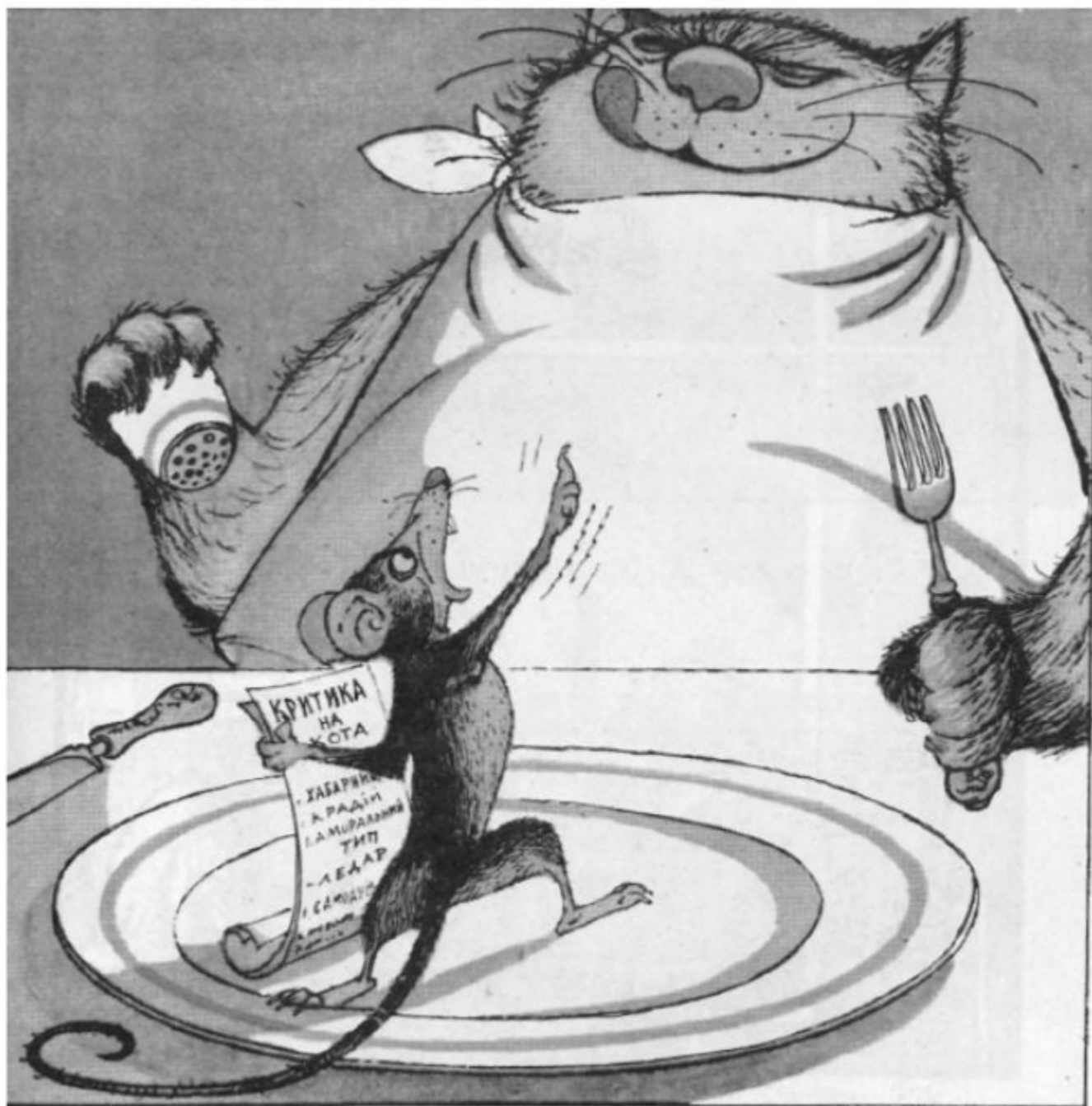

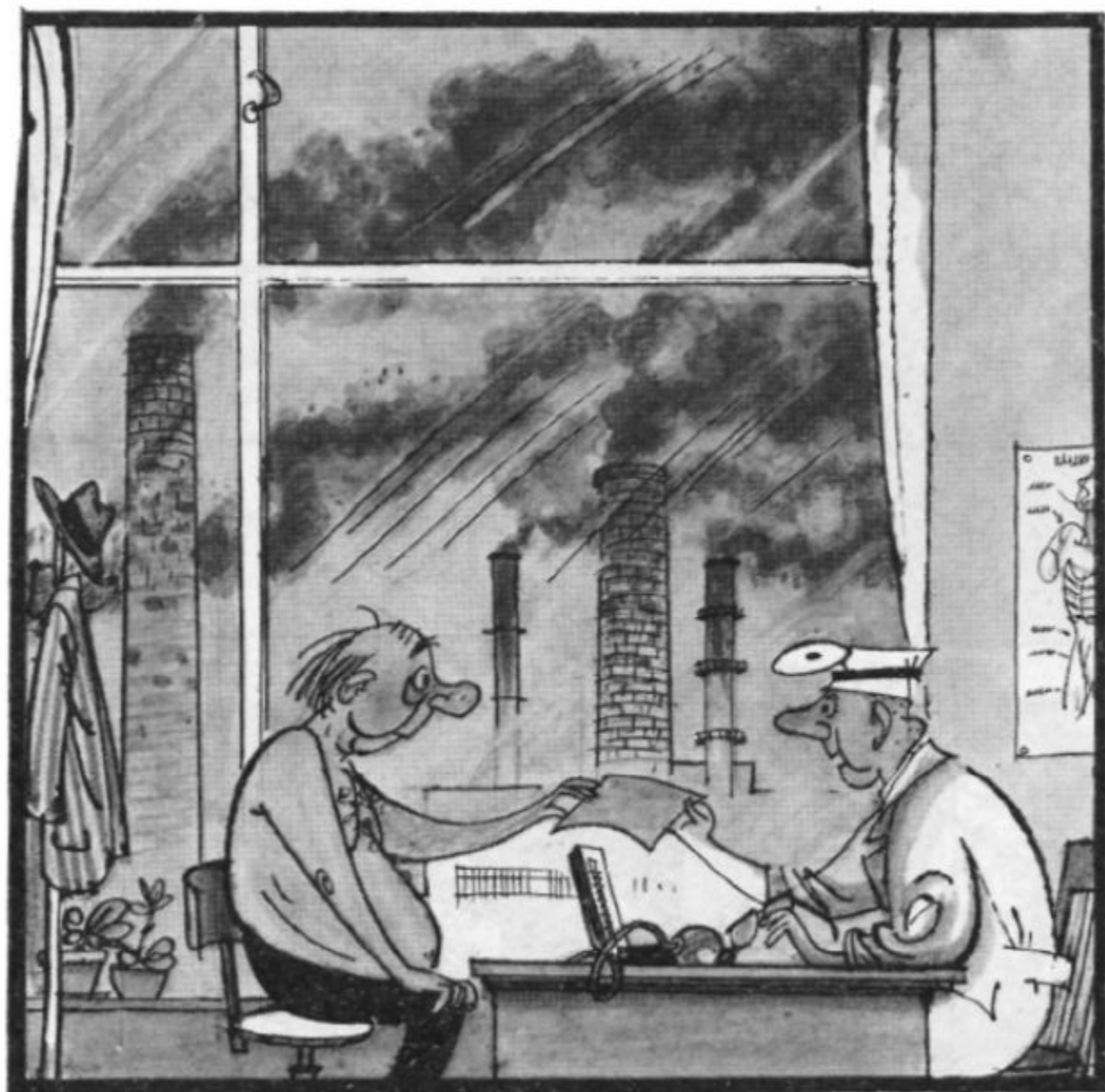
— Лялечко, мені тут по знайомству телефон поставили, можемо тепер потеревенити!

— Остання порція! П'ять карбованців — раз!.. Хто більше?!

— ...І раджу поменше бувати на свіжому повітрі...

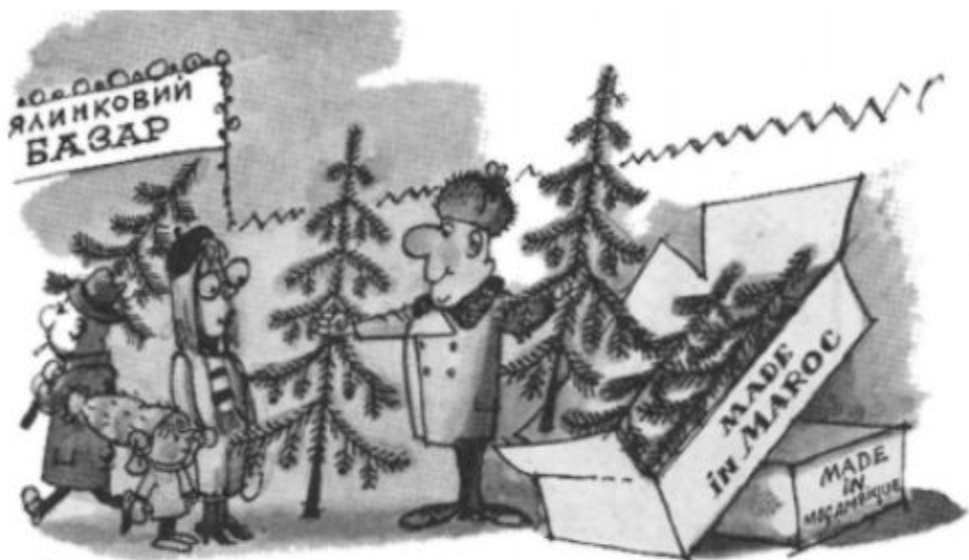

— Раз і назавжди завчи оцю схему!

— А як вам вдалося у такому місці дожити до тридцяти років?

— Братці, дивіться: оцей історичний пам'ятник тисячу років простояв у нашому місті, а знищений був за одну ніч!

- Схаменіться, у цій річці не можна купатися!
- А я і не купаюся — татуїровку виводжу.

— Видно, старий пів-Європи пройшов, а ми з тобою загранки ще й не бачили.

— Що не кажи, а в місті з продуктами краще...

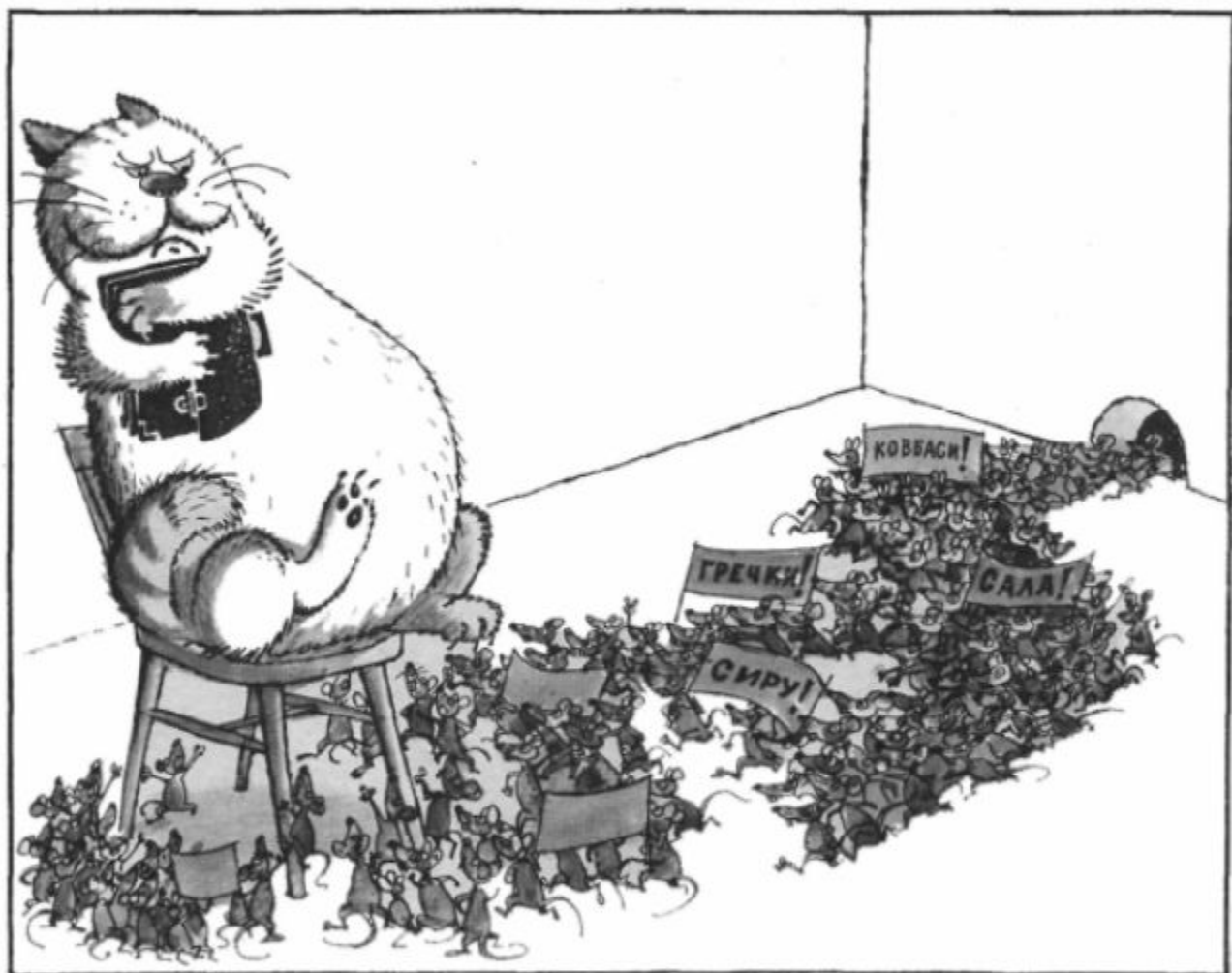
— Благаю — не порскайте на мене потрійний одеколон: у мене від нього печія!..

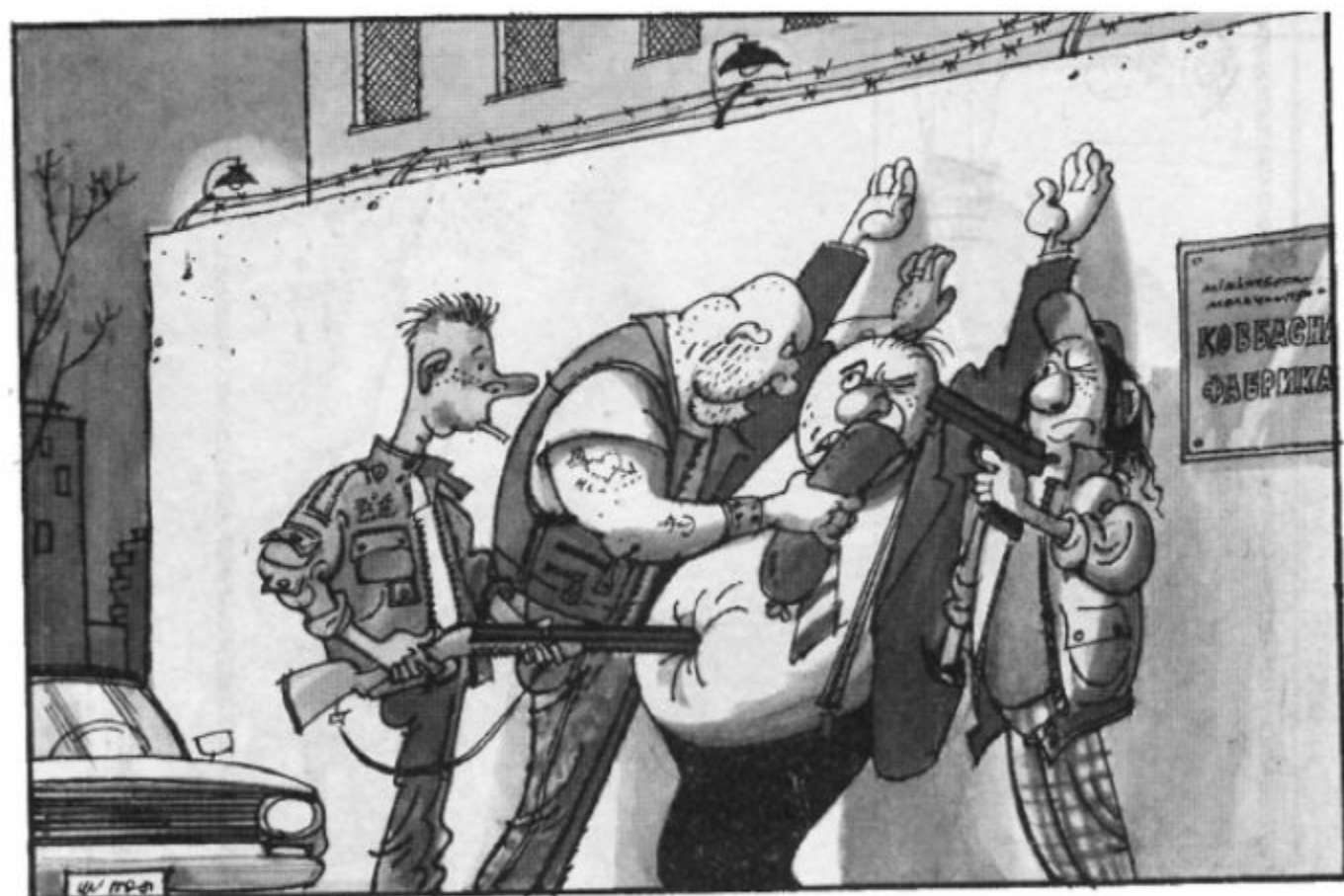
— Ти диви — дома у нього коза і семеро козенят, а він присягається, що старий холостяк!

— Ну як там, Клаво, перебудова ще не закінчилась?!

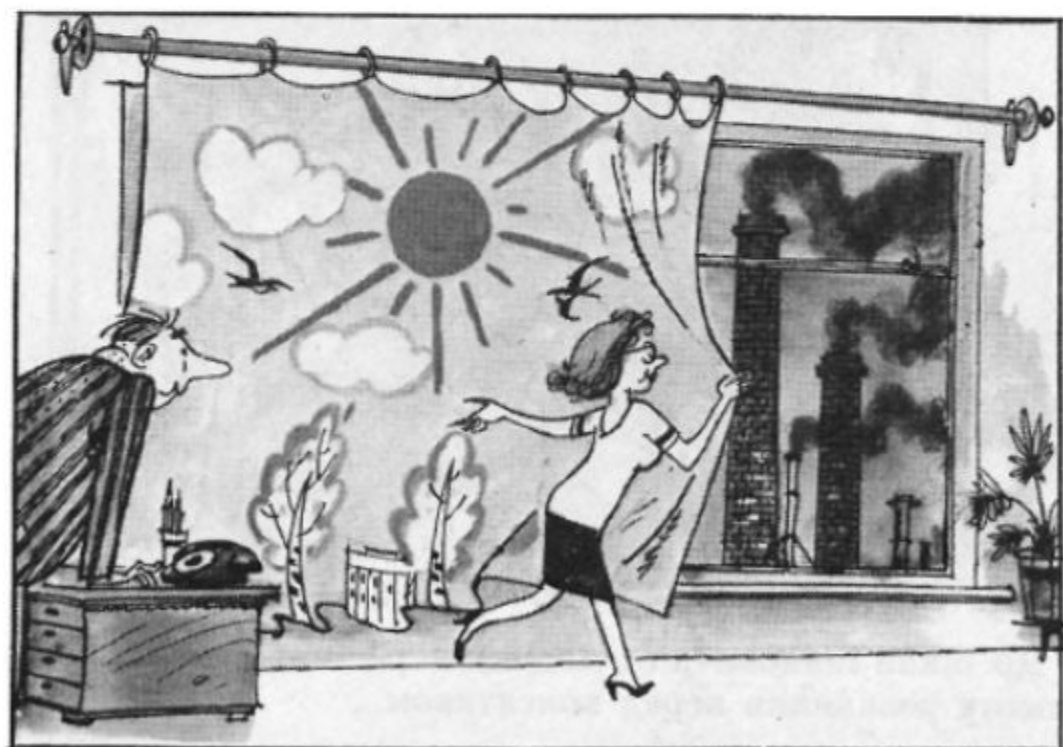
— Викладай сто тисяч, а то ми тебе твоєю ж ковбасою нагодуємо.

- Що у вас із очима?!
- Був за кордоном і заскочив у їхній супермаркет...

— Хай дитя у вас залишається, мені ще школу треба закінчувати.

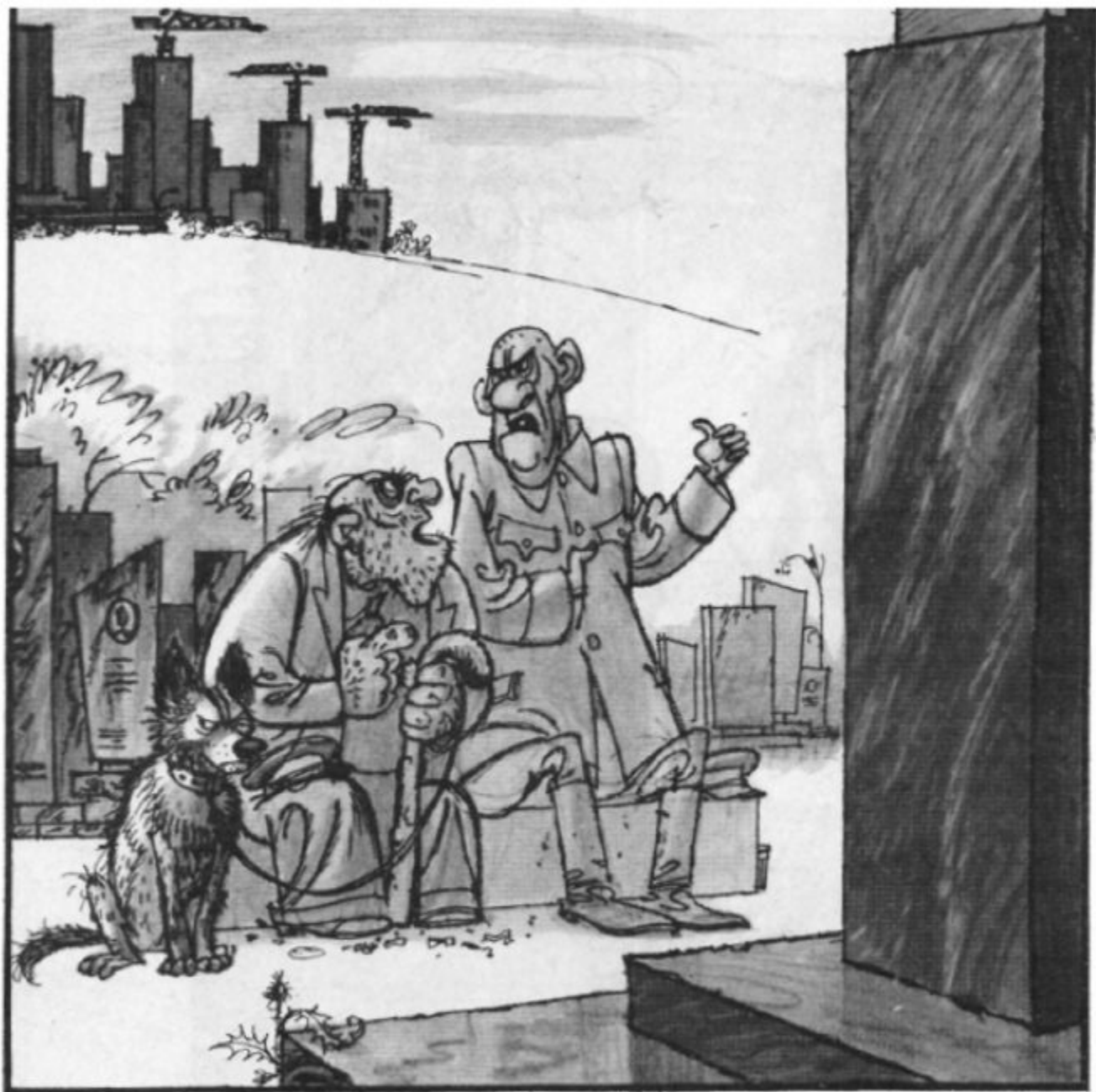

— До Івана Івановича не можна: перед виборами режисер ставить йому сцену розкаяння перед колективом...

— Ви що, громадяни, порядку не знаєте?! Таку суму треба наперед замовляти.

— Ех, хоч би на рік добрі старі часи повернути!

- А де ж мед?!
- Ніколи нам: мітингуємо!

— Ще не знаю, на який мітинг потраплю.

БИБЛИОТЕКА «ПЕРЦА» № 372

Валерий Федорович Зелинский
КАРИКАТУРЫ

(на українском языке)

Издательство «Радянська Україна»

Редактор Ю. Прокопенко
Технічний редактор Р. Герасимчук
Коректор Н. Ананьїна

Здано до набору 24.07.90. Підписане до друку 04.09.90. 70X108
Папір книжково-журнали ний. Гарнітура літературна. Офсетний друк. 2.8 умовн.
друк. арк. 2.8 умовн. фарб. відб. 2.28 обл.-вид. арк. Тираж 86 000 прим. Зам. 03492.
Ціна 10 к

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна».
252047, Київ-47, проспект Перемоги. 50.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова. 4.
Комбинат печати издательства «Радянська Україна».
252047, Киев-47, проспект Победы. 50.